মানৱ জীৱনৰ অন্য এক প্ৰেম আৰু বন্ধুত্ব

বন্ধু অথবা বন্ধুত্ব এনে এটা শব্দ যিটো উচ্চাৰণ কৰাৰ লগে লগে আমাৰ দেহ-মন আনন্দৰে ভৰি পৰে । মানুহৰ দেহ-মন সৰবকাল হৈ পৰে জোনাকৰ দৰে ।

জগতৰ আন সকলোবোৰ সম্পৰ্কতকৈ বন্ধুত্ব বেছি ওচৰৰ । ই এক পৱিত্ৰ বান্ধোন । কিয়নো বন্ধুত্বৰ ভিত্তিমূলে কেৱল নিঃস্বাৰ্থ মৰমৰ বিনিময়হে চিনাকি-অচিনাকী, আপোন পৰৰ ভেদাভেদ আঁতৰাই এজনে আনজনক কাষৰ পৰা বুজি পায় । ইংৰাজীত বন্ধুত্ব শব্দটো (Friendship) শব্দৰ পৰা হৈছে । সঁচাও বন্ধুত্বই আমাৰ ব্যক্তিত্ব গঢ়াত সহায় কৰে, জীৱনৰ জটিলতাৰ বিষয়ে আমাক সচেতন কৰে । বন্ধুত্ব গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কোনো বৈবাবস্থা নিয়ম নাথাকে । এজন বৃদ্ধ আৰু এজন কিশোৰ বা এজন যুৱক আৰু এগৰাকী যুৱতীৰ মাজতো বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিব পাৰে । বন্ধুৰ সহায়ত এজন কিশোৰ বা এজন বৃদ্ধৰে প্ৰয়োজনেই নিঃসঙ্গতাৰ পৰা ৰক্ষা পাৰিব পাৰে ।

এখন যুৱক-যুৱতীয়ে বন্ধুত্বৰ দ্বাৰাই অতি নিঃস্বাৰ্থভাৱে পৰস্পৰৰ সান্নিধ্য লাভ কৰি দুজনে নিজনৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰ সলাব পাৰে। প্ৰকৃত বন্ধু হৈছে সেইজন যিজনে আপোনাৰ সকলোখিনি জানি এতিয়ালৈকে আপোনাক-ভাল পায়। সেয়ে কোনোৱে কৈছিল বিপদৰ বন্ধুৱেই-হ'ল আচল বন্ধু। কাৰণ বিপদত সহায় কৰিলে বুজা যায় প্ৰকৃত বন্ধুনো কি। বন্ধুত্বত আছে আন্তৰিকতা, প্ৰতিশ্ৰুতি, নিঃস্বাৰ্থ মৰমৰ বিনিময়। বন্ধুৰ সহানুভূতিৰে সকলো লাভ কৰিব পাৰে যাৰ এমন পৱিত্ৰ হৃদয়-আছে। এজন শ্ৰেষ্ঠ বন্ধুৰ পৰিচয় হৈছে তেওঁৰ কৰ্ণ আৰু মুখ সদায় বন্ধ থাকিব লাগে। সেয়ে ই বহুতে কৈছে যে - ভাল বন্ধু লাভৰ যোগ্য হ'ল নিজে এজন ভাল বন্ধু হোৱা। আহকচোন আমিও বন্ধুত্বৰ এই আখৰ কলংকিত নকৰি বন্ধুত্বৰ মিঠা সোঁৱাদৰে এক মধুৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলিব পাৰোঁ।

মৃগয়ানী কলিতা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

কলেজীয়া জীৱনৰ অভিজ্ঞতা

ছাত্ৰ-জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোমোহা, ৰঙে-ৰসে উপচি পৰা, মধুৰ স্বপ্নময় আবেগৰ ভৰপূৰ বৈচিত্ৰ্যময় সময়খিনিয়েই হৈছে কলেজীয়া জীৱন। কলেজীয়া জীৱন আনন্দোচ্ছল, মাধুৰ্যপূৰ্ণ, আশা-আকাংক্ষাৰ সোণালী ৰঙেৰে ৰঙীন, ৰামধেনুৰ বিচিত্ৰ বৰ্ণালিময়। এইছোৱা সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন হয় দিগন্ত প্ৰসাৰী আৰু হয় পৰ্বতীয়া জুৰিৰ দৰে লয়লাস। গতিময়, ছন্দোময়, অনুভূতিক আৰু হয় সুন্দৰ ভৱিষ্যতে জীৱনৰ মহান আদৰ্শৰ উদ্দীপনা আৰু অনুপ্ৰেৰণাৰে সমুজ্জ্বল। এই বিচিত্ৰ সময়ছোৱা, যেতিয়া নতুনকৈ পোৱাৰ, নেদেখাক অসম্পূৰ্ণকৈ ছোঁৱাৰ কামনা, নতুনকৈ গঢ়াৰ নতুন নতুন সপোন ৰচনা, নতুন মধুময় কল্পনা কৰাৰ সময়। সেয়ে এইছোৱা সময়ৰ মধুৰ অবিস্মৰণীয় স্মৃতি, মানৱ-জীৱনৰ সমগ্ৰ কালছোৱাত হৈ ৰয় চিৰ-সেউজীয়া, বৰ্ণালীৰ সাতো ৰঙৰ দৰেই সৌন্দৰ্যময়। মুক্ত আকাশৰ তলত, মুক্ত মন আৰু মুক্ত চিন্তা লৈ জীৱনৰ জ্যোতিৰ বাট পোহৰাই তোলাৰ প্ৰচেষ্টাত আগবঢ়াৰ সুন্দৰ পৰিৱেশ কলেজত বিৰাজমান। নিজৰ প্ৰতিভা মুক্তভাৱে প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰু সেই প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ বাবে

অপাৰ সুযোগ পোৱা যায় কলেজত । স্কুলীয়া জীৱনৰ বাধ্য-বাধকতা, কঠোৰ শাসনৰ বাধজৰী, ৰঙা চকুৰ ভীতি-প্ৰদৰ্শন আদিৰ পৰা কলেজৰ পৰিৱেশ মুক্ত । অৱশ্যে দায়িত্ব-শীলতা প্ৰয়োজন হৈ পৰে বেছিকৈ । হলেও ভৱিষ্যত জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা কামনাৰ সোণালী পথ অনুযায়ী মনত আৰু তাৰ আৰ্হিনাই জীৱনৰ লক্ষ্য হোৱা বাবে স্বাভাৱিকতে দায়িত্ব-শীলতা আহি পৰে । এনেও দায়িত্ব নুবুজি, যিসকলে বিদ্যালয়ৰ কঠোৰ শাসনৰ পৰা মুক্ত হৈ নিজকে সম্পূৰ্ণ মুক্তভাৱে এৰি দিয়ে, সেই সকলৰ জীৱন শেষত বিফলতাৰ ভাণ্ডাৰ হৈ পৰে । কেতিয়াবা মুক্ত পৰিৱেশ আশীৰ্বাদ নহৈ অভিশাপতহে পৰিণত হোৱা দেখা যায় । সেই দিশলৈ বিদ্যাৰ্থী সকলে লক্ষ্য কৰা উচিত । ভৱিষ্যতৰ কৃতকাৰ্যতাপূৰ্ণ, সুন্দৰ জীৱন গঢ়াৰ কৰ্মশালা কলেজসমূহ বিদ্যাৰ্থীসকল আৰ্হিনাৰ একোখন মহা আশ্ৰম । এই-মহা আশ্ৰমৰ নিয়াৰিত গঢ়ি উঠে ভৱিষ্যতৰ সম্ভাৱনাময়-একোটা মহান জীৱন । কলেজসমূহ উচ্চজ্ঞানৰ মন্দিৰ । উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত, উচ্চ আৰ্হতা সম্পন্ন অধ্যাপক সকলৰ উচ্চমানৰ শিক্ষাদান কাৰ্যই এই জ্ঞান মন্দিৰ জ্যোতিৰ্ময় কৰি তোলে । এই জ্যোতিৰ আলোকে বিদ্যাৰ্থী সকলক-বিমোহিত কৰে । তেওঁলোকৰ জ্ঞান-জ্যোতি বিকিৰিত হয়-

বিদ্যাৰ্থীৰ জীৱনত । বিদ্যাৰ্থীৰ হৃদয় ফুলনিৰ থোপা-কলিটো সেই জ্যোতিৰ পৰশত মুকলি হয় । তাহানি ৰূপে-ৰসে, গন্ধে-স্পৰ্শে জাতিষ্কাৰ সৌন্দৰ্য মাধুৰীৰে সুশোভিত হয় । তাৰ সৌৰভ বিয়পি পৰে মানৱ সাগৰত । সেই মানৱ সাগৰ জকমকীয়া হৈ উঠে হাজাৰ হাজাৰ গোলাপ, তগৰ, কমলৰ মহাসমাৱেশত । কলেজীয়া জীৱনৰ সময়ছোৱা কেৱল জ্ঞান আহৰণৰ বিস্তীৰ্ণ কলা-ক্ষেত্ৰই নহয়, ই হৈ পৰে নিজকে স্বকীয় প্ৰতিভা আৰু গুণৰাজিৰে জকমকীয়াকৈ সজোৱাৰ, বিশাল, সুন্দৰ পাৰ্থিৱীক সৌন্দৰ্যৰ আধাৰ হিচাপে নতুন প্ৰাণৰ নতুন চকুমুৰিত দীপ্তি ঢালি নতুনকৈ উপভোগ কৰাৰ আৰু জীৱনৰ মোহনীয়তাক আৰু অধিক মোহনীয়াকৈ গঢ় তোলাৰ এক মহাক্ষেত্ৰ । কলেজসমূহ বিদ্যাৰ্থীৰ তীৰ্থক্ষেত্ৰ । হোষ্টেলৰ আকৰ্ষণ আৰু অধিক মোহনীয় । বিভিন্ন অঞ্চলৰ, বিভিন্ন জাতি, ধৰ্ম সম্প্ৰদায়ৰ বিদ্যাৰ্থীৰ মিলনৰ ই এক মনোৰম ক্ষেত্ৰ । ভাতৃত্বৰ এনাজৰীৰে বান্ধ খাই হোষ্টেল নিবাসী বিদ্যাৰ্থী সকলে গঢ় তোলে এখন সুন্দৰ সমাজ । এইখন সাম্যৰ সৰগ । ইয়াত ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নীচ, ধৰ্ম-সম্প্ৰদায়ৰ সংকীৰ্ণ বিচাৰ বিবেচনাৰ ঠাই নাই । ইয়াত ঠাই পায় উচ্চ ভাব চিন্তা উচ্চ আদৰ্শ আৰু মহান মানৱতাই । হোষ্টেল মিলনৰ স্বৰ্গ । ইয়াত ৰচা হয় ভৱিষ্যত জীৱনৰ সুন্দৰ নন্দন বন ।

শিশু জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোৰম আৰু কল্পনাৰ দিগন্ত প্ৰসাৰী ভাৱধাৰাবোৰে অনুভৱ এই সময়ছোৱাৰ সদ্ব্যৱহাৰৰ আৰু জীৱনটোক সঠিক আৰু সত্যসুন্দৰ পথত পৰিচালনাৰ ওপৰতে আমাৰ সুন্দৰ, মহীয়ান জীৱন নিৰ্ভৰশীল। কল্পনাৰ সোণৰ প্ৰতিমা গঢ়ি তাৰ সৌন্দৰ্যত মুগ্ধ হৈ আমি জীৱনৰ জয়গান গাওঁ এই সময়ছোৱাত। সত্যম্- শিৱম্- সুন্দৰম্- এই সনাতন সত্যক উপলব্ধি কৰা যায় এই সময়ছোৱাত। গতিকে এই সময়ছোৱাই কঢ়িয়াই আনে অনাবিল আনন্দৰ মধুৰ প্ৰশান্তি।

ললিতা কলিতা
তৃতীয় যান্মাসিক

ঃ প্ৰকৃত বন্ধুত্বঃ-

এখন স্কুলত দুজনী বান্ধৱী আছিল। এজনীৰ নাম বাবলি আৰু আনজনীৰ নাম আছিল পাহি। দুয়ো নলে-গলে লগা বান্ধৱী আছিল। কিন্তু সিঁহত দুয়োৰে ধৰ্ম বেলেগ বেলেগ আছিল। বাবলি মুছলমান হোৱাৰ বিপৰীতে পাহি আছিল হিন্দু ধৰ্মৰ। সিঁহত দুজনীৰ বন্ধুত্ব দেখি ৰীমা নামৰ ছোৱালীজনী খোঙত জ্বলি পুৰি মৰিছিল।

এদিনৰ কথা। সিঁহতৰ ছয়মাহিলি পৰীক্ষা চলি থকাৰ সময়ত পাহিয়ে প্ৰস্ৰাৱ-কাৰলৈ গৈছিল। সেই সুযোগতে ৰীমাই কিতাপৰ পাত এটা ফালি পাহিৰ বেঞ্চৰ তলত থোৱাই থলে। যেতিয়া নিৰীক্ষকে চাবলৈ আহিল তেতিয়া তেওঁ পাহিয়ে নকল কৰি লিখা বুলি ভাবিলে। লগতে তাইক স্কুলৰ বাৰ উলিয়াই দিলে। কেইদিন মানৰ পিছত স্কুলৰ শিক্ষক সকলে গম পালে যে এইবোৰ পাহিয়ে কৰা নাই, এইবোৰ ৰীমাইহে কৰিছে। শিক্ষক সকলে পাহিক পুনৰাই স্কুললৈ অহাৰ অনুমতি

দিলে। দুয়ো বান্ধৱীয়ে উৎসাহেৰে পঢ়া-শুনা আৰম্ভ কৰিলে। দুয়ো বান্ধৱীয়ে সুখ্যাতিৰে মেট্ৰিকত ভাল নম্বৰ পাই বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰিলে। ইয়াৰ পিছত ডাক্তৰ হ'ল কিন্তু তাৰ পিছত দুয়োৰে সংসাৰ হোৱা বাবে বেলেগ বেলেগ হৈ পৰে।

এদিনৰ কথা। পাহিয়ে ফাঁচি বজাৰলৈ গৈছিল। হঠাতে হোৱা এক বোমা বিস্ফোৰণত পাহি আৰু গিৰীয়েকৰ মৃত্যু হ'ল। পিছদিনা বাতৰি কাকত খন পঢ়ি ৰাবলিৰ চকু স্থিৰ হৈ গ'ল। গুৱাহাটী মহানগৰীৰ ফাঁচী বজাৰত বোমা বিস্ফোৰন। বিশিষ্ট ডাক্তৰ পাহি বৰুৱাৰ মৃত্যু। ৰাবলিয়ে কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পিছত শাহুৱেকে 'বোৱাৰী' মতাত চকুপানী মচিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথমে শাহুৱেকে কি হ'ল সোধাত একো কোৱা নাছিল যদিও পিছত সকলো কথা বিৱৰি কোৱাত শাহুৱেকে তাইক পাহিৰ ঘৰলৈ যাবলৈ দিলে। ৰাবলিয়ে পাহিৰ ঘৰলৈ গৈ দেখিলে যে পাহি আৰু তাইৰ গিৰিয়েকৰ এখন বগা কাপোৰেৰে

ঢাকি থোৱা আছে। পাখিৰ চাৰিমহীয়া কেচুৱাটি দেখি তাইৰ বৰ দুখ লাগিল। তাই পাখিৰ চাৰিমহীয়া কেচুৱাটি নিজৰ লগত লৈ আহিল। তাকে তালি-তুলি ডাঙৰ-দীঘল কৰি ইঞ্জিনীয়াৰ হিচাপে গঢ়ি তুলিলে আৰু প্ৰকৃত বন্ধুত্বৰ পৰিচয় দিলে।

ৰবিনা পাটোৱাৰী।
তৃতীয় ষান্মাসিক

আলোচনী সম্পাদনা

ইংৰাজী মেগাজিন শব্দটো ফৰাচী শব্দ 'মেগাজিন'ৰ পৰা আহিছে যাৰ অৰ্থ গুদাম। ঐতিহাসিক ফ্ৰেংক লুথাৰ মটৰ (Frank luther Mott) ৰ মতে আলোচনী হৈছে বন্ধোৱা Pamphet, নিয়মিত বা কম নিয়মিত ভাৱে প্ৰকাশিত, বহু পাঠনীয় বিষয়েৰে ভৰা। আলোচনী ডিমাই, ক্ৰাউন আদি বিভিন্ন বিভিন্ন আকাৰৰ হ'ব পাৰে। ইয়াৰ পৃষ্ঠাবোৰ বন্ধোৱা আৰু দুটা সংখ্যাৰ মাজত প্ৰকাশৰ নিম্নতম সময় এসপ্তাহ বা তাতকৈ বেছি হয়। আলোচনীৰ প্ৰবণতা বিশেষীকৰণৰ দিশলৈ ভাগবঢ়া। উদাহৰণ স্বৰূপে সাহিত্য বিচাৰ, ফিল্ম, ৰাজনীতি, খেল, মহিলা আদিক কেন্দ্ৰ কৰি এককোখন আলোচনী গঢ়ি উঠে। এই বিশেষীকৰণ বয়স অথবা নাৰী পুৰুষক কেন্দ্ৰ কৰিও হ'ব পাৰে।

আলোচনীত আলোচনী সম্পাদকেই প্ৰধান আৰু কাৰ্যতঃ সম্পাদক গৰাকীৰ সেয়া একক প্ৰদৰ্শনী। আলোচনী সম্পাদকৰ মূল কাৰ্য হৈছে আলোচনীৰ বিষয়বস্তু

পৰিকল্পনা কৰাটো। আগন্তুক সংখ্যাবোৰত কেনে কভাৰ ছবি থাকিব, কোন কোন বিভাগ তথা নতুনকৈ প্ৰৱৰ্তন কৰিব, কাৰ হতুৱাই কি লেখা লিখোৱাব সেয়াও সম্পাদকেই কি কৰি দিব লাগে। ইয়াৰ বাহিৰেও আলোচনীৰ অংগ সজ্জা, কভাৰত কি ছবি হ'ব, কোনটো লেখাত কি ধৰণৰ ছবি হ'ব, কোনটো লেখাত কি ধৰণৰ ছবি, কোন চাইজৰ ছবি হ'লে ভাল হ'ব ইত্যাদি সম্পাদকেই খিৰাং কৰি লব লাগিব।

এগৰাকী আলোচনী সম্পাদকৰ থাকিবলগীয়া গুণ সমূহঃ

১. বিভিন্ন বিষয় সম্পৰ্কে আগ্ৰহ থকাৰ উপৰিও পাণ্ডিত্য নথকা বিষয়সমূহৰ গুৰুত্ব উপলব্ধি কৰাৰ ক্ষমতা থাকিব লাগিব।

২. কাৰ দ্বাৰা কেনে ধৰণৰ লেখা লিখোৱালে ভাল হ'ব, সেয়া বিচাৰ কৰাৰ ক্ষমতা থাকিব লাগিব।

৩. নবীন লেখক / লেখিকা সকলৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু সহানুভূতিশীল হ'ব লাগিব। কোনোৱে ভাল কাম কৰিলে তেওঁক পাটে ভাৱে প্ৰশংসা কৰা ক্ষমতাৰ লগতে ব্যক্তিত্ব পূৰ্ণ ব্যৱহাৰৰ গৰাকী হ'ব লাগিব।

৪. আলোচনীৰ সম্ভাব্য বিষয় বস্তু সম্পৰ্কে বহু আগৰে পৰা পৰিকল্পনা কৰাৰ দক্ষতা থাকিব লাগিব। অন্ততঃ তিনি / চাৰি মাহ আগৰে পৰা পাঠকৰ ৰুচি আৰু চাহিদা অনুমান কৰি লেখাৰ অৰ্ডাৰ কৰা হয়।

৫. শিল্প, সাহিত্য কলা, খেলা-ধূলা চলচিত্ৰ নাটক, বিজ্ঞান, বাণিজ্য আদি বিষয়ত দেশ / বিদেশত যি পৰিবৰ্তন ঘটিছে সেই সম্পৰ্কে অৱগত থকা আৰু জাতীয় / আন্তৰ্জাতিক ৰাজনীতি সম্পৰ্কে আগ্ৰহ থকাটো বাঞ্ছনীয়।

৬. সৃজনী ব্যক্তি আৰু কল্পনাৰ দ্বাৰা পাঠকৰ ৰুচি বিচাৰ কৰাৰ ক্ষমতা থকাৰ উপৰিও সেই পৰিপ্ৰেক্ষিতত পাঠকৰ চাহিদা অনুযায়ী নতুন নতুন বিষয় বস্তুৰ উদ্ভাৱনী ক্ষমতা থাকিব লাগিব।

৭. সম্পাদক গৰাকীৰ ভাষাৰ ওপৰত দখল বলিষ্ঠ সম্পাদকীয় লেখাৰ ক্ষমতা থাকিব লাগিব।

৮. সভা সমিতি নাইবা আলোচনা চক্ৰত বিভিন্ন বিষয় সম্পৰ্কে কথা কোৱাৰ অভিজ্ঞতা আৰু দেশ বিদেশৰ বিশিষ্ট ব্যক্তি সকলৰ লগত স্বাভাৱিকভাৱে কথা বতৰা পাতিব পৰাকৈ আত্মবিশ্বাস থাকিব লাগিব।

আমাৰ দেশৰ আলোচনী এতিয়াও সম্পাদক ব্যক্তিত্ব নিৰ্ভৰশীল। সম্পাদকৰ ব্যক্তিগত সুনাম আৰু জনপ্ৰিয়তাৰ ওপৰতে তেওঁৰ সম্পাদিত আলোচনীৰ সাফল্য নিৰ্ভৰ কৰে। তাৰোপৰি সম্পাদক গৰাকীয়ে কিমান নতুন লেখকক প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পাৰে তাৰ ওপৰতেই তেওঁৰ কৃতিত্ব নিৰ্ভৰ কৰে।

—*—*—

(ড° পাৰ্থ চট্টোপাধ্যায়ৰ তত্ত্ব আৰু প্ৰয়োগৰে গণ সংযোগ, বিষয় সাংবাদিকতা গ্ৰন্থৰ আলমলৈ প্ৰবন্ধটো যুগুতোৱা হৈছে।)

নামনি অসমৰ সমোহো উৎসৱ

অসমখন বিভিন্ন সময়ত ভিন ভিন বংশৰ ৰজাসকলৰ দ্বাৰা শাসিত হৈ আছে। তথাপি ইয়াৰ অলুবা ৰীতি নীতি, ধৰ্ম বিশ্বাস, লোকাচাৰ আদিৰ স্বকীয়তা বিলীন হৈ যোৱা নাই। সেয়েহে কোৱা হয় অসম দেশ। বাৰমাহত তেৰটা উৎসৱ পালন কৰা হয়। উজনি - নামনি আৰু মধ্য অসমৰ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন উৎসৱ পাৰ্বন পালন কৰে। বিভিন্ন সময়ত উদযাপন কৰা উৎসৱ পাৰ্বন সমূহৰ মাজেৰে অসমৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ সাংস্কৃতিক আৰু ধাৰ্মিক মনৰ পৰিচয় দি অহাৰ লগতে এই সমূহৰ মাজেৰে নিজৰ সংস্কৃতিটো বজাই ৰাখিছে। অতীজৰে পৰা আঞ্চলিক লোক উৎসব সমূহে অসমৰ জাতীয় জীৱন পদ্ধতিত এক বিশেষ প্ৰভাৱ পেলাই আহিছে। লোক উৎসব সমূহৰ পৰিসৰ বহল নহলেও যিসকলে পালন কৰে সেই অঞ্চলৰ লোকৰ মনত তাৰ মহত্ত্ব অসীম।

নামনি অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত পালন

কৰা অৰ্থাৎ লোক উৎসৱ হ'ল মহ'হো । এই লোক উৎসৱটি আহিন মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত পালন কৰা হয় নামনি অসমৰ কামৰূপ, দৰং, নলবাৰী গোৱালপাৰা জিলাৰ বিভিন্ন অঞ্চলত এই উৎসৱ পালন কৰা হয়। অসমীয়া মহ'হো শব্দটো বড়ো ভাষাৰ 'মছা-খো' ৰ পৰা অহা বুলি ধাৰণা কৰিব পাৰি। বড়ো ভাষাৰ 'মছা-খো' মানে হ'ল বাঘ খেদা । সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে বড়ো সকলৰ এই বাঘ খেদা উৎসৱ পিছলৈ অসমীয়াৰ মহখেদা উৎসৱ মহোহোৰ ৰূপ ললে বুলি ধাৰণা কৰা হয় । মহখেদা উৎসৱৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে নামনি অসমত কেইবাটাও জনবিশ্বাস পোৱা যায় । এই জনবিশ্বাস মতে এই মহ-খেদা উৎসৱত আহিনৰ স্নিগ্ধশীতল পূৰ্ণিমাৰ জোনাকত গাৱঁলীয়া ৰাইজে হাতত 'টকা' বা (টোকোন) লৈ মহবোৰ খেদিলে মহবোৰ দূৰলৈ আঁতৰি যায় । শৰৎ অৰ্থাৎ শীতল আগমনৰ লগে লগে খাল বিল সৰু সুৰা জলা-শয়বোৰত পানী শুকোৱা হয়। ফলত মহৰ

বংশ বৃদ্ধি কমি আছে। গত্তা বাইহতো কিন্তু উৎসৱটি পালন কৰাৰ পিছতহে মহবোৰ আঁতৰি যাব বুলি আজিও অন্তঃকৰণেৰে বিশ্বাস কৰে। আনহাতে শ্ৰীকৃষ্ণই যেতিয়া স্যমন্তক মণি উদ্ধাৰৰ বাবে জাম্বৱন্তৰ গাঁতত সোমাইছিল। তেতিয়া বাহিৰত ৰৈ থকা লোকসকলৰ মাজত অভাৱ হোৱাত ওচৰৰ গাঁওবোৰ ভিক্ষা মাগিবলৈ ধৰিলে। শ্ৰীকৃষ্ণৰ শুভাকাংক্ষীসকলে ভিক্ষা মাগিব লৈ যোৱাৰ ৰাতিটো আছিল আহিন মাহৰ পূৰ্ণিমা ৰাতি। সেই ঘটনাৰ স্মৃতিস্বৰূপে প্ৰতি বছৰে আহিনী পূৰ্ণিমাত আশীৰ্বাদসূচক গীত গাই গৃহস্থৰ সামৰ্থ্যানুসৰি পইচা, চাউল সংগ্ৰহ কৰি লগতে খোৱা আৰম্ভ কৰিলে। ইয়েই কালৰ সোঁতত 'মহখেদা' উৎসৱৰ নাম পালে। অন্য এটা জনশ্ৰুতি মতে বাৰিষা কালছোৱাত অত-তত সিঁচৰিত থকা বৰষুণৰ পানীত মহে কণী পাৰি বংশ বৃদ্ধি কৰে মহে কামোৰাৰ ফলত মানুহৰ শৰীৰত ৰোগ বাঢ়ি আহে। ফলস্বৰূপে ধন-জনৰ হানি হয় সেয়ে এই অপকাৰী মহ খেদি বা মাৰি পেলাই সমাজৰ কল্যাণ সাধন কৰাটো মহোদ্দেশ্য

উৎসৱৰ মূল উদ্দেশ্য।

অসমৰ লোকসকলৰ বা আহোম মানুহে বৰ হেঁপাহেৰে। সেউজীয়া হৈ হালি-জালি শস্য পথাৰখন লাহে লাহে সোণালী বৰণৰ হয়। পথাৰৰ লখিমী আহি কৃষকৰ ভঁৰালত ভৰি দিয়ে এই সময়খোৰাত অৰ্থাৎ আহোম মানুহে পূৰ্ণিমা তিথিত মহোহো উৎসৱ পালন কৰা হয়। আহোমী পূৰ্ণিমাৰ দিনা গধূলি গাওঁৰ ডেকাসকলে মহোহো গাবলৈ ওলাই যায়। ডেকাসকলে ধূতি চোলা পৰিধান কৰি কেইটামান দলত ভাগ হৈ হাতত বাহৰ টাঙোন লৈ গাওঁৰ মানুহৰ ঘৰে ঘৰে গৈ মহৰেদা গীতগায় আৰু হৰিধ্বনি দি গৃহস্থৰ মংগল কামনা কৰে। গীতৰ শেষত গৃহস্থই প্ৰসাদ চাউল, টকা, কণী, নাৰিকল আদিৰে লৰা সকলক বিদায় দিয়ে। মহোহো দলৰ কেইজান মান সদস্যই বিশেষ ভূমিকা পালন কৰা দেখা যায় পৰম্পৰা অনুসৰি গৃহস্থই মাননি হিচাপে আগবঢ়োৱা টকা, চাউল আদি লবৰ কাৰণে এজোনে ডাঙৰ মোনা ধৰন লয়। আন এজনে পৰম্পৰা অনুসৰি মোনা

এখন লয়। আন এডাখন পৰম্পৰা অনুসৰি ভেলুকাৰ বেশ ধৰে। কাৰণ লোক বিশ্বাস মতে ভেলুকে ময় খায়। ভেলুকৰ বেশ ধৰা জনে গাত কলগছৰ শুকান পাত মেৰিয়াই লয় আৰু বাহিৰ ঢকুৱাৰ খাৰু, মুখা আদি পিন্ধি লয়। অৱশ্যে বৰ্তমান ভেলুকৰ বেশত খুব কম সংখ্যকেহে দেখিবলৈ পোৱা যায়। মহোহো গাবলৈ যোৱা ডেকাসকলে গৃহস্থৰ চোতালত গোটেই বোৰ ডেকা বৃত্তকাৰে থিয় হয়। ওজাজনে নিজৰ টাঙোনডাল হেলনীয়াকৈ ধৰি গীতটি জুৰে বাকী কেইজনে গীতৰ তালে তালে মিলায় আৰু টাঙোনেৰে মাটি কোবাই কোবাই আৰম্ভ কৰে-

অ ৰাম অ হৰি
ভাল হওঁক কুশল হওঁক
গহলিৰ গৰু বাঢ়ক
ভঁৰালৰ ধান বাঢ়ক
ওৰখা (গৰখীয়া) দুলিক পইচা দিব
আশিমন্ত কৰক
জয়ে ৰাম বোলা জয় হৰি বোলে।"

ইয়াৰ লগতে আকৌ গান -

ওজাই লগাই দিব

অ হৰি মহোহো
মহে খোলে মইল্লু দে
চেপৰত নহল লোণ
চাউল নিদি দিলাক খাড়ি
লৰিচৰি মাওঁতে
আপোনাৰ নাওলে অপৰ খাল
বাঁহৰ পাত পকা
বাহৰ পাত চিকিমিকি
হাল গেল সিপালে
সকল মহৰ পৰে কই

বাকী কোৰে খৰিব

মহ খেদিব টোকোন লৈ
টোপৰ পুৰা খালু দে
চাউল লাগে দোন দোন
ইহঁতৰ ঘৰ লৰিচৰি
আপোনাৰ নাওল খাওঁতে
ইহঁতৰ ঘৰ দেইমৰা গোল
আমাক লাগে টকা
আমাক লাগে আধলি সিকি
মহ গেল পাতালে
বুঢ়ীদিয়াৰ মাটে ।

এনেদৰে লগতে গীত গাই, তেওঁসকলে কোবাই মহৰনী অপাই অমঙ্গল কোৰ খেদি গৃহস্থক কুশলে থাকিবলৈ আশীৰ্বাদ দিয়ে ঠাই ভেদে মহোহো গীতৰ সুৰ, ভাষা, পদ আদি বেলেগ বেলেগ হোৱা দেখা যায়। মহোহো গীতৰ ভিন্নতা থাকিলেও ইয়াৰ কিন্তু সকলো

তাইতে উদ্দেশ্য একেই। আজিৰ এই যান্ত্ৰিক যুগৰ ব্যস্ত জীৱনৰ পদ্ধতিৰ মাজত কোনেও কাৰোলৈ সময় উলিয়াব নোৱাৰা যুগত এই মহোৎসো উৎসৱে গাওঁৰ লৰা বুঢ়াৰ মাজত সমন্বয়ৰ সাঁকো হৈ থিয় দি আছে। লগতে এই মহোৎসো উৎসৱে অসমীয়া মানুহৰ সহজ সৰল আৰু সাংস্কৃতিক মনটোৰ পৰিচয় বহন কৰি আহিছে।

শ্ৰী চুমীৰাণী ডেকা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

তেজপুৰ ভ্ৰমণ

ঐতিহ্যমণ্ডিত তেজপুৰ নগৰী আৰু তাত থকা ঐতিহাসিক সমল। কিত যে কি? উষা অনিৰুদ্ধৰ স্মৃতি বিজড়িত অগ্নিগড়, মহাভৈৰৱ মন্দিৰ কনকলতা উদ্যান পদুম পুখুৰী, চিত্ৰলেখা উদ্যান, ভোমোৰা গুৰি দলং এই সকলোবোৰ স্বচক্ষে চোৱাৰ এক অদম্য হেপাহ আছিল। আমাৰ গাওঁৰ দাদা কেইজন মান জুন মাহৰ প্ৰথম সপ্তাহৰ ৰবিবাৰে তেজপুৰলৈ ফুৰিব যাবলৈ মন কৰিলে আৰু সিহঁতৰ লগত মোৰ যোৱা নিশ্চিত হ'ল। ৰবিবাৰে পুৱা ৫.০০ মান বজাত আমি তেজপুৰ অভিমুখে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো।

আমি বাইহাটা চাৰি-আলি হৈ গলো আৰু দৰং জিলাৰ মাদিসা মান নদী পাৰ হৈ নাৰিকলি মন্দিৰ পাইছিলো। নাৰিকলি মন্দিৰটো পথৰ কাষতে আছিল বাবে আমি তেজপুৰ ভ্ৰমণৰ প্ৰাক্মুহূৰ্তত যাত্ৰা শুভ হোৱাৰ কামনাৰে ভগবানৰ ওচৰত সেৱা প্ৰাৰ্থনা কৰি গৈছিলো।

এইবুলি আমি পুনৰ গাড়ীৰে যাত্ৰা কৰিলো এনেদৰে কিছুদূৰ যোৱাৰ পাছত আমি সকলোৱে

আমাৰ অৱসাদ দূৰ কৰি দেহত সতেজতা অনাৰ বাবে মঙলদৈৰ এখন হোটেলত চাহ মিঠাই খালো। পুনৰ গাড়ীত উঠি আৰম্ভ হ'ল আমাৰ বহু প্ৰত্যাশিত যাত্ৰা তেজপুৰ নগৰীলৈ। গাড়ীৰে গৈ থকা অৱস্থাত দেখিছিলো অসমৰ গৌৰৱৰ চাহ বাগিচাবোৰ, সেই বাগিচাৰ অপৰূপ সৌন্দৰ্য্যই আমাৰ সকলোৰে মন আপ্লুত কৰি তুলিছিল এনেদৰে হাঁহি ধেমালিৰ মাজেৰে ৯.৩০ বজাত আমাৰ বহু প্ৰত্যাশিত স্থান তেজপুৰ নগৰী গৈ পাইছিলো।

প্ৰথমে আমি মহাভৈৰৱ মন্দিৰলৈ গলো তাত গৈ আমি মন্দিৰৰ ওচৰৰ দোকান এখনৰ পৰা ফুল, চাকি-ধূপ জ্বলাই পূজাৰীৰ আশীৰ্বাদ এজনে এজনকৈ ওলাই আহিছিলো

ভাৰতৰ ভিতৰতে অতি চাফ-চিকুণ তেজপুৰ চহৰৰ কাষেৰে বৈ যোৱা ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আছে এই নদীৰ পাৰতে থকা কনকলতা উদ্যানে চহৰ খন সোণত সুৱগা চৰাইছে। ১৯৪২ ৰ ২০ ছেপ্তেম্বৰত কনকলতা বৰুৱা দেশত ত্যাগ

আন্দোলনত গহপুৰ থানাত জাতীয় পতাকা উত্তোলন কৰি পুলিচৰ গুলিত শ্বহীদ হয়। শ্বহীদ কনকলতা বৰুৱাৰ স্মৃতি হিচাপে ও উথীত তেওঁৰ নামেৰে উদ্যান স্থাপন কৰিছিল। উদ্যানখনত শ্বহীদ কনকলতা বৰুৱাৰ জাতীয় পতাকা উত্তোলন কৰি থকা মূৰ্তি এটা আছে আৰু সেই সময়ৰ সুন্দৰ চিত্ৰ অংকণ কৰা আছে। উদ্যানখনত যে মোৰ মনপ্ৰাণ জাতীয় ভাৱেৰে ভৰি উঠিছিল আৰু কব নোৱাৰা কিবা এক দেহত শিহৰণ জাগি উঠিছিল। লগে লগে আমি সেলফি এখন লৈহে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলো।

ইয়াৰ পিছত ওচৰতে থকা পদুম পুখুৰীত গৈ পালো তেতিয়া প্ৰায় ১১.০০ মান বাজিছে। এই পদুম পুখুৰীৰ মাজতে এখন ধুনীয়া ফুলৰ বাগিচা আছে। আমি সেই ফুলৰ বাগিচাৰ মাজত কিছুসময় জিৰণি ললো। তাত হোটেল খাব পৰা বস্তুৰ দোকান নাই বাবে দুপৰীয়াৰ আহাৰৰ বাবে পদুম পুখুৰীৰ ওচৰতে থকা চিত্ৰলেখা উদ্যানলৈ বুলি ওলাই আহি তাতে হোটেলত

থাই অলপ জিৰণী ললো। চিত্ৰলেখা উদ্যান খনতো এটা ডাঙৰ পুখুৰী আছে। সেই পুখুৰীৰ পাৰবোৰ বুলীয়া ফুলেৰে   আমি সকলোৱে উদ্যান খনৰ চাৰিও ফালে ফুৰি-চাকি চাই তাৰ পৰা ওলাই আহিলো।

এফালৰ পৰা চাই চাই শেষত আমি অগ্নিগড় গলো। তাৰে টিকেত কাউন্টাৰৰ পৰা আমাৰ আটাইৰে বাবে দাদাই টিকেত কাটি আনিলে আৰু আমি ভিতৰলৈ সোমাই গলো অগ্নিগড়তে ঊষা-অনিৰুদ্ধৰ স্মৃতি বিজড়িত হৈ আছিল। হৰি-হৰৰ যুদ্ধৰ স্মৃতি চিহ্ন আৰু সেই সময়ৰ বস্তুবোৰ চিহ্ন অংকিত হৈ আছে অগ্নিগড়তে। সেই সময় আটাইবোৰ স্মৃতি চিহ্ন চাই আমি সকলোৱে তাৰ পৰা ভোমোৰাগুৰি দলং চাবলৈ ওলালো ভোমোৰাগুৰি দলং পাই আমি দলং ওপৰেৰে পাৰ হৈ নগাওঁলৈ যাবলৈ উভতি আহিলো।

এনেকৈয়ে আমি তেজপুৰৰ চাবলগীয়া ঠাইবোৰ ঐতিহাসিক নিদৰ্শন সমূহ চাই

আমি আপনাদের এবং সকলের শুভ কামনা করে বিদায়
নিলাম ।

শ্রী প্রকাশ দাস
পবিত্র সাম্মাসিক